

II. felvonás

A vihar szeme

9. fejezet

A Főváros ostroma

Amikor megérkeztünk, már kezdetét vette a vihar. Sok csatát láttam már, de még sosem tapasztaltam ehhez foghatót. Több ezer csillagromboló siklott a szemem előtt, ádáz ostromtűzet zúdítva a szövetségi erőkre, melyek elszántan tartották a helyüket. A vörös és zöld energialövedékek ádáz tengerében egymás után szálltak lángsírba a Szövetség és a Birodalom legnagyobb és legnemesebb hajói, hogy aztán a gyilkosaik is tüzes darabokra hasadjanak az admirálisok káoszában.

Nem létezett olyan pont, ahol ne tombolt volna a két állam haragja, egyetlen ép elméjű twi'lek sem ugrott volna fejest ebbe a rémálomba. Nekem mégis meg kellett tennem, ha pontot akartam tenni ennek a harcnak a végére.

– A Birodalom már több helyen is átütötte a szövetségi hajófalat – törte meg a csendet Kagan. – Kell, hogy legyen egy rés, amit kihasználhatunk.

– Ami rést ütött Imaro a pajzson, azt vagy betömte Stazi, vagy már ellepték a csillagrombolók – ráztam a fejem. – Ott sem lenne biztonságosabb átmenni, mint átgázolni a hajósorokon.

– Legyen hát – vágta rá a sith.

– Neked elment az eszed? – fordultam felé. – Nem mehetünk nekik csak úgy, trükköznünk kell.

– Nincs idő rá – rázta a fejét Kagan. – Minél tovább késlekedünk, annál nagyobb esélye van annak, hogy Trian véghezviszi a tervét, bármit is forgasson a fejében.

– Akkor is tudnunk kell, hogy hol van – mondtam.

– Nem érzed őt? – kérdezte a sith. A hangjában érződött, hogy fogalma sincs róla, hol keresse a mesterét.

– Valóssággal tombol az Erő – feleltem. – Nem csak azért, ami lesz, hanem azért, ami most történik. Ebben a káoszban még a Templomot sem tudnám behatárolni, ha nem tudnám, hogy pontosan hol van. Vakok vagyunk.

– Pásztázd át a terepet az érzékelőkkel, hátha ad nekünk valamiféle kiindulópontot a taktikai felállás!

Ugyan nem fűztem sok reményt az ötlethez, felmértem a terepet a galaxis talán legmodernebb érzékelőivel. Miután a rendszer összegyűjtötte a szükséges adatokat, a Főváros ránk eső oldala egy hologram formájában jelent meg előttünk.

A vörös birodalmi hajók előtt eltörpült a kék szövetségi hajók armadája, amely kétségbeesetten próbálta tartani magát a sokszoros túlerővel szemben. Sejtettem, hogy Imaro erői már ellepték a hajófalon ütött réseket, de azt nem, hogy egyes hajócsoportok már behatoltak a légkörbe – ezek szerint a bolygópajzsnak már végképp befellegzett. A rombolók főlövegei eltörölték a stratégiai célpontokat, miközben egész hadseregeket küldtek a felsőváros épületei közé annak érdekében, hogy felszámolják a fennmaradó ellenállást.

Nyilvánvaló volt, hogy egy ilyen csatában vérre menő harc fog menni az ekumenopolisz működtetéséhez létfontosságú épületekért, de néhány helyen értelmét veszítette ezeknek az összecsapásoknak a természete. Több tucat légköri szabályzóért folyt küzdelem, sokat a Szövetség védett és a Birodalom támadott,

másoknál már megfordult a helyzet, azonban volt néhány, amit már mind a két fél támadás alá vett... Ezek szerint egy harmadik fél tartotta őket.

– Arra gondolsz, amire én – néztem Kagan szemébe.

– Az Egy Sith tartja azokat a szabályzókat – bólintott a sith. – Ha eleget kaparintanak meg, akkor az általuk keltett viharok széttéphetik a Felsővárost. Egyedül kevesek leszünk megállítani őket, de ha betörünk az egyikbe, és a kezünkbe kerítjük az egyik talpnyaló torkát, akkor...

– Elárulhatja nekünk, hogy hol van Trian – fejeztem be a mondatát, aztán újra a hologramra néztem. – A Szenátusé a legtisztább. – Azt a területet még nem lepték el teljesen a birodalmiak, azonban a térségbe zuhant csillagromboló túlélői elég fejfájást okoztak a Szövetségnek ahhoz, hogy az Egy Sith szilárdan tartsa a szabályzót.

– Akkor mire várunk még? – kérdezte Kagan. – A legegyszerűsebb út az, ha keresztülmegyünk rajtuk – mutatott az előttünk álló hadakra.

– Legalább a helyzetjelzővel trükközhetnénk – vetettem fel.

– Állítsd a rendszereket birodalmi jelek kibocsátására – bólintott a sith.

– Miért ne szövetségre? – kérdeztem. Ha elértük a felszínt, már az ő kezükben leszünk.

– Mert ötször annyi támadón kell átmennünk, mint védőn. Azok a rombolók eléggé urai a helyzetnek ahhoz, hogy lesöpörjenek magukról egy apró porszemet, de amekkora bajban a szövetségiék vannak... Ez a porszem talán átszelheti a soraikat – magyarázta Kagan. – Ráadásul, akkor muszáj lesz valahogy kikerülnünk innen, miután megöltük Triant, erre kapóra jöhet egy birodalminak látszó Annihilator. Mert én kétlem, hogy Stazi túl sokáig tudná tartani magát Imaróval szemben.

– Alábecsülsz őt – ráztam meg a fejem. – Én a saját szememmel láttam, ahogyan a fővezér bolondot csinált belőle. Azóta minden egyes csatában túljárt a birodalmiak eszén. Miért ne tehetné meg most is?

– Mégis a Birodalom áll nyeresre – vágta rá Kagan. – Ez azért van, mert teljesen mindegy, hogy mennyit ügyeskedik Stazi, a túlerő végül érvényesíti a hatását. Nem véletlen, hogy Imaro ennyi hajót küldött az ostromra. Ez a valaha összerakott legnagyobb támadóflotta a galaxis történetében, Stazi nagyszerű taktikus, ebben egyet értek, de ez ellen egyszerűen nincs esélye.

– Egyet értek – bólintottam. Éppen az ellenkezőjét mondtam annak, mint amit gondoltam, ugyanis nem akartam feleslegesen vitázni vele. Kétlem, hogy a sors olyan kegyes lenne, hogy mind a ketten épen és sértetlenül fogunk elsétálni a végső harcból. De ha mégis... Kizárt, hogy csak úgy kisétáljunk a káoszból.

Amikor a masszív rombolók közé értünk, egyértelművé vált, hogy a birodalmiak bedőltek a trükknek. A hatalmas lövegek könnyedén telibe kaphatták volna a hajót, azonban a százsámra kilőtt nyalábok kivétel nélkül elhúztak a hajónk mögött, egyenesen a célpontjaikba csapódva.

Ahogy előre haladtunk a sötét titánok és a mellettük eltörpülő kísérőik között, egyre inkább inkább számolni kellett a szövetségi hajók lövedékeivel. Ugyan Imaro erői megsemmisítő fölényben voltak tűzerő terén, a Szövetség még érezni tudta a jelenlétét. A zöld lézernyalábok tengere ezernyi löveg és tucatnyi űrvédelmi löveg ösztüzét jelentette, amely magában foglalta az egész Szövetség haragját. Az energialövedékek egymás után tépték szét a kisebb hajókat, sőt még a rombolóknak is fennakadásokat okoztak.

Én még el tudtam manőverezni a lövedékek között, de a mellém kerülő rombolónak nem adatott meg az luxus. A szövetségi nyalábok áthatoltak a pajzsán, feltépvé az oldalát. Az másodlagos robbanások kitépték a helyéről a Pellaeon egyik főlövegét, a masszív szerkezet a hajó elé siklott az űrben. A keresztűz miatt nem tudtam elkerülni, reflexből meghúztam a ravaszt, mire az Annihilator ágyúdarabokra tépték a célpontjukat – úgy tűnik, hogy Trian nem elégedett meg az eredeti típus tűzerejével. A Sötét nagyúr tökéletességmániája most csak az előnyömre lehetett.

Mivel az eset óvatosságra sarkallt, nem kellett még egyszer hasonló akadályba ütköznöm. De az ellenséges flottához közeledve újabb nyomós oka lett annak, hogy miért volt szükség az extra tűzerőre.

Ugyan lövegek terén a birodalmiak domináltak, a szövetségi vadászgépek még mindig lepipálták az övéket. A TT4-es könnyűvadászgép köröket vert a Predatorokra manőverezhetőség terén, miközben a CF9-es sokkal hatékonyabbnak bizonyult, mint a birodalmi Hunter nehézségek. Minél közelebb értem a birodalmi erők éléhez, annál inkább a szövetségi gépek domináltak a harcteret. Itt az AH66-os bombázók szabadon apríthatták a rombolókat, miközben az én gépemhez hasonló porszemek könnyen a kísérőik áldozatává válhattak.

Elsőként a TT4-esek mozdultak ránk, a lövéseik meg sem kottyantak az Annihilator fejlesztett pajzsának, ám a manőverezhetőségük miatt még mindig komoly előtervezést igényelt az elpusztításuk. Miután a szövetségi rajok rájöttek, hogy semmit sem érnek velük, a CF9-esek is pályázni kezdtek a hajónkra. A nagy, kevésbé manőverezhető gépek könnyű célpontot jelentettek az Annihilatornak, azonban nagy gondot kellett fordítani arra, hogy elkerüljem a nyalábjaikat – későbbre kellett a pajzs.

Közelebb érve már mind a két típus engem akart, mégsem jelentettek problémát az Erőnek és a tehetségemnek. Egymás után szedtem az áldozataimat, egészen addig, amíg elértem a birodalmi alakzat életét. Azt hittem, hogy a tüzet fogott rombolón túl már közvetlenül ki leszek téve a szövetségi rajoknak. De amint az óriást szétvetette egy vakító robbanás, rájöttem, hogy ez már bekövetkezett. A Pellaeon roncsait fedezéknek használtam egy ideig, azután a zöld nyalábok már közvetlenül az hajónkat fenyegették.

Elérkezett az igazság pillanata, az ellenséges hajók közötti halálfutam, aminek könnyen rossz vége lehetett. Az egymás után érkező nyalábok kerülgetése közt kevés vigaszt nyújtott, hogy nem én voltam az egyetlen, aki elég örült volt ehhez a lépéshez: a vadászfőlény ellenére sok birodalmi hajó a védők közé rontott, hogy a lekössék a hajóhad erejét, amíg szétzilálták azt a csillagrombolók lövegei.

Csak most kezdtem rájönni, hogy milyen nagy fölényben van a Birodalom. A szürke fémtitanok veszteségei eltörpültek ahhoz képest, amit a Mon Calamari monstrumai szenvedtek. A vörös lézerözön egymás után tépte szét a Scythe csatacirkálókat, miközben a kísérőik kétségbeesetten dacoltak a tüzes végzetükkel.

– Ezt nem fogják sokáig bírni – jelentette ki Kagan. – Sietnünk kell!

– Tudom – vágtam rá, miközben kimanővereztem egy szövetségi sorozatot. A hajóhad leggyengébb pontja felé vettem az irányt, ahol már alig maradt harcképes kapitális hajó – és a kísérőik sem örvendtek valami jó egészségnek.

– Meg kell hagyni, Stazi több tüzérről is gondoskodhatott volna – tette hozzá a sith. – Sokkal kevesebb szövetségi rombolót küldött ide, mint azt az arányok biztosítanák. Nem bízna bennük?

– Kétlem. A kulcsfontosságú csatákban eddig kivétel nélkül komoly szerepet játszottak a tűzerejük és a strapabírásuk miatt – mondtam, egy újabb találatot elkerülve. Az utam egyenesen egy leharcolt Scythe felé vezetett, a barna hajónak éppen leszakította a felső élet egy vörös lézernyaláb. – Lehet, hátba akarja támadni velük a birodalmiakat. Mondom, hogy ne becsüld őt alá!

– Nem számítana – rázta a fejét Kagan. – Ha olyan nagy hadvezér, mint mondd, már belátta, hogy a Fővárost nem lehet megtartani. A helyében kihasználnám azt, hogy a Birodalom mindent ide küldött, amit mozgósítani tud. Tucatnyi megerősített célpont válhatott könnyen bevehetővé ennek a lépésnek köszönhetően.

– Annak nem lenne értelme – feleltem egy sérült Tri-Scythe felé közeledve. Sikerült elkerülnöm a lövéseit, ám egy másik hajó telibe kapta az Annihilator hasát. A hajótest belerázkódott a találatba, de a pajzs állta a sarat. – Még a legjobb esetben sem nyerhet vele annyit, mint amennyit a Fővárossal veszít. – Itt kezdődött a háború, itt tiporta sárba Imaro önbizalmát. Ez a hely a győzelem szimbóluma, ha elveszik, a galaxis könnyen lemondhat a Szövetségről.

– Szerintem a mérleg már bőven elég ideje billen a Birodalom felé ahhoz, hogy Stazi belássa, itt nem tud fordítani – felelte Kagan. – Márpedig egy jó parancsnok nem próbálkozik meg azzal, amit nem tud megtenni. A fővezér nem azért csinálja ezt, hogy fordítson, hanem azért, hogy időt nyerjen a Szövetségnek. Mert minél tovább maradnak meg, annál nagyobb esélye van annak, hogy történik valami, ami tényleg lehetővé teszi a fordítást.

– Alábecsülsz – ráztam a fejem, miközben darabokra szakadt a Tri-Scythe.

A roncsok mögött további két Scythe várt. Az egyiket szétszakították birodalmi lövedékek, több darabja is a másik Mc140-esbe csapódott. Ha nem is pusztították el a hajót, elég kárt okoztak benne ahhoz, hogy elhúzzak mellette néhány találat árán. A pajzs ugyan vesztett az energiájából, de még mindig kitartott.

Egy raj CF9-en átrepülve vörös lézernyalábokkal kellett szembenéznem: sem az előttem álló szövetségi Pellaeon, sem a vadászgépei nem akartak engem átengedni. Egy ilyen hajó mellett nem lehetett elhúzni egy karcolás nélkül, de úgy véltem, hogy egy darabban még lehetséges lesz.

A lövegekkel telibe kaptam egy CF9-est és néhány TT9-est, aztán ráfordultam a csillagrombolóra. A monstrum lövegei egymás után eresztették rám a nyalábjaikat, a

nagyjukat elkerültem, a többivel már a pajzsnak kellett megbirkóznia. Mivel az jobboldali lövegsor felelt a legfájóbb találatokért, úgy döntöttem, hogy el fogom hallgattatni őket: rájuk fordultam az elülső ágyúkkal, aztán megmutattam nekik, hogy mit tud ez a gép. A vörös nyalábsor gond nélkül áthatolt a romboló a pajzsán, a lövegek egy vakító robbanássor kíséretében pusztultak el vagy váltak működésképtelenné.

A találatok sebezhetővé tették a rombolót, nem csoda, hogy a birodalmiak célba vették a sérült a hajót. Miközben a Pellaeont ellepték a vörös lézerek lángjai, a kiszemelt környezetszabályzóhoz fordítottam a hajó orrát. Nem maradt sok ereje a pajzsnak, de bíztam benne, hogy egészben le tudom majd tenni a közelben.

A célterület közelében ráébredtem, hogy az űr poklából egy szárazföldi csata káoszába érkeztem. A lezuhant romboló egyetlen, megtépázott darabban nehezedett a Felsőváros épületeire, miközben rohamosztagosok egész hadosztályai áradtak ki belőle. A szövetségi kérésbeesetten próbáltak kitartani, rengeteg fehérpáncélos esett el a barikádok mögül rájuk zúduló tűzben, tucatnyi lépegető és számos AT-AT vált a szövetségi tankok és a védelmi lövegek martalékává, de nem elég. Az elesettek mögül újabb rohamosztagosok érkeztek, áttörve a barikádokat, miközben az elpusztított lépegetőkön átgázoltak a mögöttük haladók, lángba borítva a védelmi ágyúkat és visszavonulásra kényszerítve a nehéz páncélatú tankokat.

A szabályzó tornya egyelőre mindkét sereg figyelmén kívül esett. Csak kisebb alakulatok merészkedtek a közelébe, amiket könnyedén visszavertek az ablakokban álló korrump rohamosztagosok. A légvédelmi lövegek ösztüze ellenére sikerült elég közel kerülnünk hozzá ahhoz, hogy rátámadjunk.

– Repüljünk rá! – „utasította” Kagan.

– Ha te mondd – feleltem.

Már eleget láttam az Annihilator tűzerejéből ahhoz, hogy irányított csapásra használjam a lövegeit. Az ágyúk erejét a tizedére csökkentve megpörköltem az épület oldalát, egy jókora lyukat ütve rajta a vezérlőterem magasságában.

– Elment az eszed? – vágta rá a sith.

– Te mondtad – rántottam vállat.

– Azt mondtam, hogy menjünk közelebb – mondta felháborodva. – Ha az a generátor leáll, százszor nehezebb lesz elérnünk Triant!

– Nem lett baja – feleltem. – Így hamarabb meg fogjuk szerezni azt, amit akarunk.

– Hogyan?

Mint ahogyan rövidesen elmagyaráztam Kagannak, autópilótára állítottam a hajót, aztán kinyitottam a pilótafülkét – még szerencse, hogy Trian megengedte magának ezt a funkciót. Ahogyan a hajó a rés mellé ért, kimásztunk a tetőre, aztán a rohamosztagosok keresztüzében beugrottunk az épületbe.

Miközben az Annihilator leszállóhelyet keresett magának, mi már aktivált fénykardokkal léptünk az átforrósodott talajra. A ránk lövő katonák fehér páncélt viseltek – tehát beszivárgókként kerültek ide –, a lövéseik viszont még a közönséges rohamosztagosok célzását is meghazudtolták – tehát speciális erőknek kellett lenniük. Tudták, hogyan kell fénykard ellen küzdeni, de nem maradtak elegen ahhoz, hogy kifejtsék a hatásukat a szinkronban érkező lövések. Miután elég lézernyalábot vertünk vissza Kagannal, felfedte magát előttünk az igazi gonosz.

A közönséges civil ruhát viselő emberek vörös pengékkel törték meg az álcájukat. Vadul ugrottak közénk, készen arra, hogy sith vért ontsanak. Kagant hárman is támadás alá vették, amikor aktiválta a keresztpengéit, míg nekem két kardforgatóval kellett megbirkóznom.

Az első támadó a felső szintről vetette rám magát, a padlón vágott hatalmas résen keresztül. Az Erővel nekilöktem a falnak, miközben egy újabb támadással kellett számolnom. Sebesen kivédtem az oldalamat fenyegető kardcsapást, aztán gyomron rúgtam a férfit. Ahogyan a sith hátrálni kezdett, átvettem a kezdeményezést, sebes kardcsapásokkal ostromoltam a védelmét, már majdnem döntő fölénybe kerültem, amikor összeszedte magát a társa.

Miután hátba támadott, közös erővel már sikerült kihívást támasztaniuk elém. Mivel Kagant bőven lekötötték a saját gondjai, csak magamra számíthattam – amit megszépítettek az erősítésként érkező rohamosztagosok lövései. Hagytam, hogy fejbe találjon az egyik lövedék, miközben kivédtem a szemből érkező kardcsapást. A döbbenetes pillanat kétellyel töltötte el a másik sith-et, aki éppen hátba akart szúrni engem. Kifordultam a vörös penge elől, aztán a gyomrába állítottam a lila kardot. Ezzel sebezhetővé tettem a hátamat, ám ezen könnyen segíthettem egy ugrással.

Az előreszaló közben két lövést is kivédtem, majd miután átfordultam a tengelyem körül, ismét az ellenfelem szemébe nézhettem. Amikor a sith szemébe néztem, megingott a bátorsága, de ez nem állította meg őt egy újabb támadásban. Felém rohant, a vállamra sújtva a pengéjével. Úgy tettem, mintha ki akarnám védeni a csapást, ezért a kardja elé tettem az enyémet. Ám az utolsó pillanatban kikapcsoltam a fegyveremet, miközben elrántottam a vállamat a penge elől. Ahogyan a fénykard elhúzott mellettem, újra aktiváltam a fegyveremet. Mire összeállt a penge, már az ellenfelem húsába mart, belevágva a karjába, aztán kettészelve a törzsét.

A mozdulatsor végén el kellett ugranom egy lövés elől. Vettem egy pillantást Kaganra – aki már csak két sith-el küzdött –, azután ismét a rohamosztagosok kerültek a figyelmem központjába. A kardommal kivédtem a lövéseiket, miközben a bal kezemmel halálos szikrákat szabadítottam rájuk. A kisülések tucatnyi füstölgő holttestet hagytak maguk után, már csak néhány katona maradt, amikor le kellett állnom a társamnak köszönhetően.

Készülj! – mondta Kagan az Erőn át.

Felé fordultam mire ő az én irányomba rúgta az egyik ellenfelét. A sith tudta, hogy mi vár rá, de nem tudott ellene tenni. Ahogyan felém repült, én a pályája mellé léptem, majd amikor mellém ért, egyetlen mozdulattal kettévágtam a testét.

Ezzel már csak egy sith maradt és néhány katona. Miközben én lerendeztem a fehérpáncélosokat, Kagan kivédte a sith vállra mért támadását, aztán a keresztpengével levágta a férfi karját. Ezután a szabad kezével megragadta az ordító sith torkát, felemelve a szerencsétlent.

– Ha kegyes halált akarsz, akkor megmondod, hogy hol van Trian! – rivallt rá, miközben beledobtam a kardomat az utolsó rohamosztagos mellkasába.

– Mindenképpen elmondanám – nyögte a félkezű.

– Merthogy? – kérdeztem.

– A Nagyúr parancsba adta, hogy igazítsunk útba titeket, ha felbukkantok – felelte, mire Kagan elengedte őt. A férfi összecsucsklott a földön, fájdalmasan szorítva az égett csonkot. – Már eleget játszadozott veled, Talon, most már a saját kezével akar véget vetni az életednek. Ami téged illet – fordult a társamhoz –, már akkor eldöntötte, hogy csak néhány évre tervez veled, amikor feltámasztott téged.

– Kizárt, hogy egyedül elbírjon kettőnkkel – szögezte le Kagan.

– Fogalmad sincs róla, hogy mekkora erő van a Nagyúr birtokában – felelte a félkezű.

– Ha annyira erős lenne, már rég eltakarított volna az útból – szögeztem le, mire felnevetett a legyőzött sith.

– Sejtelmek sincsen... – mondta széles mosollyal az arcán.

– Akkor mondd, hol van a „Nagyúr”! – küzdött a türelmével Kagan.

– Azt nem mondta meg, hogy pontosan hol, csak azt, hogy merre – felelte a félkezű. – Menjetek az Alsóváros mélyére, ha elég közel vagytok a maghoz, már érezni fogjátok őt és az erőt, amit birtokol. Akkor rájöttök, hogy egyenesen a végzetetekbe mente... – mielőtt a mondat végére ért volna, Kagan fénykardot állított a mellkasába.

– Már így is túl sok hazugság hagyta el a száját – rázta a fejét a sith.

– A hazugság csak igazsággal együtt tálalható igazán – feleltem. Éreztem valamit azzal kapcsolatban, amit a félkezű mondott. Volt valami odalent, a bolygó mélyén, ami megfagyasztotta bennem a vért.

– Nem mondhatod, hogy egy szavát is elhiszed ennek a fé... – mondta Kagan, ám csendet intettem neki. Koncentrálnom kellett... Valamire...

Végre eljött ez a nap is. Az ellenségeim összegyűltek, hogy egymás vérént onthassák, nem is sejtve, hogy mi készül ellenük. Azt hiszik, hogy az Egy Sith ellenük akarja fordítani a felszínt, miközben az egész Coruscant egyetlen hatalmas kelepce... És mind belesétáltak! Amint felrobban az E-bomba, a Főváros egyetlen gigantikus tűzlabdává válik, ami mind a két felet el fogja pusztítani. Sajnálatos lesz, hogy a Szövetség elveszíti a székhelyét, de ez mindenképpen bekövetkezett volna. Stazi már gondoskodott egy új fővilágról, ám a Birodalom nem lesz képes pótolni a veszteségeit. A valaha összerakott legnagyobb csillagrombolóflotta nélkül egy csapásra meg fog fordulni a felállítás. A Szövetség meg fogja nyerni a háborút, és mikor Stazi a Bastionra teszi a lábát,

vörösszőnyeg gördül az Egy Sith elé arra, hogy átvegye az uralmat a galaxis felett. Mert akkor...

A látomás alig tartott tovább egy percnél, de akár egy galaxist is megmenthetett.

– Mi az? – kérdezte sokadszorra Kagan. – Talon!

– Igazat mondott – feleltem.

– Beleláltál az elméjébe? – kérdeztem, mire bólintottam.

– Egy vezérlőterembe voltam, mélyen a felszín alatt, sith-ekkel és hozzá hű rohamosztagosokkal körbevéve. Dolgoztak valamin, Trian megemlített egy úgynevezett E-bombát. Úgy véli, hogy ha felrobban, akkor ennek a bolygónak vége és mindennek, ami a gravitációs kútjában van.

– Az nem lehet – rázta a fejét Kagan. – Nincs semmi, ami ekkora pusztítást vihetne véghez.

– Kétlem, hogy ez a fegyver önmagában felelne a pusztításért – vágtam rá. – Kraytnak hála Vul Isennel megállás nélkül gyártotta a bolygógyilkosokat. A végső terveik között szerepelt egy úgynevezett E-bomba. Elvben a fegyver képességeit egyedül az áramforrás ereje határozta meg. Ha elég erős forrásra csatlakoztatták hozzá, akkor könnyedén elpusztíthatott volna vele egy bolygót.

– És az Egy Sith csak úgy levonszolta volna oda a galaxis legerősebb generátorát? – mondta szkeptikusan Kagan. Hamar ráébredt a tévedésére. – Nem kellett nekik... – fehéredett el az arca. – A bolygó egyetlen hatalmas város... Egyetlen gigantikus fémszerkezet... Egyetlen hatalmas áramforrás.

– Nem teljesen. De ha sikerül rákötnie a Főváros hálózatára, akkor bármelyik pillanatban elkezdheti elvonni az energiát – tettem hozzá. – Amint ez meg történt, ennek a bolygónak már bármelyik pillanatban vége lehet.

– Meg kell állítanunk – szögezte le Kagan.

– Ebben egyet értünk – bólintottam. Az már egy másik kérdés, hogy hatástalanítanunk kellene-e az E-bombát, vagy sem. Elvégre a Szövetségnek nincs más esélye a megmaradásra. De azt hiszem, ezen a hídon majd akkor megyünk át, ha odaértünk.

Eszedbe ne jusson felrobbantani a bolygót! – szólalt meg a fejemben Aayla.

Később – feleltem.

Miután eldöntöttük, hogy lemegyünk, már csak egyetlen kérdés marad: hogyan tudnánk belátható időn belül leérni az Alsóváros mélyére?

Már gondolkoztunk egy ideje, amikor éktelen lárma hasított a légkörbe. A felhőkarcolóba lőtt lyuk szélére rohantunk, majd döbbszerűen szegeztük a tekintetünket a Sabertooth támadóhajóra. A sebesült óriás tűzcsíkot húzott maga után a zuhanása alatt, az orra egyenesen a felszínre nézett, alighanem megpróbált elszakadni a csatától, amikor végzetes találatok érték.

Az Erő tudatta volna velünk, ha veszélyeztet minket az ütközés. Rezzentelen arccal figyeltük a hajót, egyre csak a pályáját jósolgtatva. Közel jutottam a

becsléssel: a Sabertooth a Szenátus és a felszínen nyugvó romboló között ütközött a duracélépületek kérgének. A megerősített páncélzatának a cirkáló köszönhetően átfúrta magát a Felsőváros épületein, az Alsóvárosba érve. Örökkévalóságnak tűnő másodpercek teltek el, mire ismét hallottunk felőle: a támadóhajó belefeneklett az épülettengerbe, azután egy erőteljes robbanás szakította szét a törzsét. A láncreakció heves földrengéseket eredményezett, több sérült épület is leomlott, majdnem a miénk is közéjük tartozott. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy a romboló is Sabertooth után megy, de a Felsőváros egy rakás pókhálószerű repedés árán még meg tudta tartani a súlyát.

– Megvan a jegyünk lefelé – jelentette ki Kagan.

– Nem lesz egyszerű eljutni odáig – feleltem. A Sabertooth rengeteg rohamosztagost eltakarított a harctérről, de ez nem törte meg a birodalmiak morálját. A kráter szélén maradt csapatok folytatták az előrenyomulást, miközben a romboló ismét ontani kezdte magából a katonákat.

– Hogy éhet túl ennyi katona egy ilyen zuhanást? – hüledezett a sith.

– Kétlem, hogy megtartotta volna a Felsőváros, ha a klasszikus módon zuhan. Alighanem csak megsérült, ezért egy óvatosabb kényszerleszállásra kényszerült – feleltem. Ami pedig a csapatszámot illeti... Miért ne rakná tele katonákkal a hajóit egy inváziós flotta?

A krátert minden oldalról körülvették a Szenátus ellen vonuló birodalmi csapatok, nem lehetett megkerülni őket. Kagannal a leggyengébb ponthoz mentünk, amit még mindig nem lehetett gyengének nevezni, de itt legalább volt némi reményünk arra, hogy egy darabban átjussunk.

Az egy AT-AT-t, két kisebb lépegetőt és két tucat gyalogost számláló haderő nem kapcsolódott közvetlenül a környező csapatokhoz, így kezdetben csak magukra számíhattak – aztán remélhetőleg már hűlt helyünk lesz. Egy háztetőn lapulva vártuk, hogy szembe érjenek velünk. Amíg telt az idő, tökéletesíthettünk a tervünkön.

– A kardjainkkal kivághatnánk a monstrum alól a lábait – vetettem fel.

– Próbáltam már – rázta a fejét Kagan. – Túl erős a pajzsa. Bár a kisebb lépegetőknél még működne.

– Akkor marad az Erő.

Amikor eljött az idő, én kezdtem a támadást. Az Erővel megragadtam az AT-AT-t, miközben a társam szabadjára engedte a fénykardját. A háromágú fénykard kivágta a hátul haladó AT-ST alól a lábait, ahogyan a monstrum fejrésze nekiütközött a földnek, kritikus pontra kerültem az AT-AT-vel. A rettegett fémszörnyeteg lassan, de biztosan a saját súlya áldozatává vált: a felső részénél fogva sikerült átlendítenem a súlypontján, mire a lépegető a kráter szélére dőlt, azután beecsúszott a szakadékba.

Lejárt a birodalmiak reakcióideje. A rohamosztagosok tüzet nyitottak, a nagy távolság ellenére is próba elé állítva engem – hiszen nekem két személyt kellett

védenem. Kagan elé ugrottan, miközben a másik lépegető felkészült rá, hogy megszabadítsa az alattunk lévő épületet a tetejétől. Mielőtt a kezelői elsütötték volna az ágyúit, Kagan kardja elérte ezt a gépet is. A fejrész még lábak nélkül is leadta a lövéseit, ám azok az épület oldalát érték, mintsem a tetejét.

A földrengés által meggyengült konstrukció roskadozni kezdett alattunk: eljött az ideje, hogy búcsút mondjunk neki. A precíz lövések között a rohamosztagosok közé vettem magamat a magasból, Kagan sem tett másképpen. A sith kezdetben szerencsésen elkerülte a találatokat, később pedig már a saját kardjával háríthatta a vörös lézernyalábokat.

Közvetlenül a fehérpáncélosok között értünk földet, hamar elkezdtek aprítani őket. Gyors és kegyetlen csapásokkal számoltunk le azokkal, akik elég közel voltak, a többit egyszerűen félrelöktük, hogy megtisztítsuk magunk előtt az utat.

– Siess! – emelte fel a hangját Kagan. Hamar megéreztem, hogy miről akart figyelmeztetni: már lőtávolságba értek a konvoj mögött haladó járművek. Elsőként a jobboldali AT-AT szólaltatta meg az ágyúit, a másik kettő lövéseit már nem kívántuk megvárni. Átrohantunk a halott és haldokló rohamosztagosok között, aztán belevetettük magunkat a mélységbe.

A vakmerő lépés egy kettészakadt és megolvadt duracéllemezekkel szegélyezett vesztőhelyre vezetett minket. Az Erővel távolabb löktük magunkat a peremtől, így már csak a mélységben lévő, tüzes roncsból kellett tartanunk.

Százsor is kisakkoztam a fejemben, hogy mi fog történni, mire elértük a kráter mélyét. Kaganhoz hasonlóan, az Erővel levettem a sebességemből, majd a talajt érés után az elmémmel védtem magam a forróság elől. Amíg a társam futni kezdett, én a mélybe lökött lépegető roncsára vettem magamat, azután olyan messzire ugrottam a roncsból, amennyire csak tudtam. A kormos fémlemez még itt sem volt szoba-hőmérsékletű, de itt már nem került sok akarat erőbe az, hogy felismerhető állapotban tartsam a csizmámat.

Mire mellém ért Kagan, már elég pontos sejtésem volt arról, hogy hol vagyunk. Az Alsóváros középső rétegeiben álltunk, ide még semmiképpen sem hatolhatott be a Birodalom, de már csak idő kérdése volt, hogy a katasztrófavédelem elkezdjen túlélők után kutatni – bár azt kétlem, hogy addigra itt lennénk.

– Érzed? – fordult hozzám Kagan.

Kezdetben nem vettem észre, de most már ráébredtem arra, hogy érezhetővé vált Darth Trian jelenléte. Mélyen volt... Rettenetesen mélyen. Mindenképpen lejjebb kellett mennünk ahhoz, hogy behatároljuk, hogy hol van.

– Érzem – helyesletem. – Ideje, hogy ez véget érjen.